

har foreligget et Udkast, som syntes meget tiltalende. Men at den nære Beliggenhed har sine store Fordele, anser jeg for hævet over enhver Tvivl, og man maatte vel sagtens ogsaa af den Grund foretrække dette Projekt fremfor det andet.

Men naar man i det hele vil dvæle ved, hvad vi skyldte Nationen og Kunsten, vil jeg i denne Forbindelse pege paa, at det er ikke det eneste Omraade, hvor vi skyldte nationale Skatte og nationale Opgaver et Hensyn, der burde veje meget stærkt i Vægtskaalen, naar man taler derom i Rigsdagen. Jeg pegede ved Finanslovbehandlingen i Fjor paa et Spørgsmaal, jeg kunde have Lyst til lige at strejfe ved denne Lejlighed, nemlig Spørgsmaalet om de Kunstskatte, de nationale Skatte, som opbevares i Prinsens Palæ. Jeg var, da jeg havde nævnt den Sag, i den oprigtig talt beklagelige Stilling, at Ministeren, der den Gang havde haft Lejlighed til at svare eller udtale sig om Spørgsmaalet, ikke ofrede et Ord derpaa og heller ikke noget af Rigsdagens Medlemmer, ja, ikke en Gang i Pressen fremkom der en eneste Bemærkning derom. Og dog sige f. Eks. Udlændinge, der besøge denne By, at Tilstanden dernede er skandaløs. Brandfaren er saa stor, at vi som Vogtere af nationale Skatte af saa stor Værdi ikke kunne forsvare at lade dem ligge hen, uden at der snarest træffes en Ordning, der kan beskytte disse Værdier og give Udlandet et Indtryk af, at vi føle det som vor alvorlige Opgave ikke alene at samle nationale Skatte, der maaske ere enestaaende i den ganske Verden, men ogsaa at sikre os mod, at de gaa til Grunde. Det er ikke sket, men jeg kommer ved at beskæftige mig med det kgl. Teaters Forhold til at tænke paa, at her ogsaa er et Omraade, som man bør henlede Opmærksomheden paa, og at det er et Spørgsmaal, om vi ikke, naar vi skulle til at varetage nationale Interesser, maaske først burde tænke paa denne brandfarlige Bygning og saa tage det næste Skridt, da vi vel neppe kunne magte begge Opgaver paa een Gang og springe lige løs paa dem. Det næste Skridt maatte saa blive at faa ordnet det kgl. Teaters Forhold i Overensstemmelse med, hvad Direktionen, Kunsten og sandsynligvis ogsaa den højtærede Minister, der her staar som første Repræsentant for denne Sag, kunne ønske.

Jeg skal ikke nærmere komme ind paa denne Sag ved nærværende Lejlighed, da der vel neppe heller praktisk taget kan komme andet ud deraf, end at man ved-

tager det, der her bør og maa vedtages: Forslaget om det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold, og saa maa man haabe paa bedre, lad os haabe nærliggende Tider, hvor Talescenen bliver til den Virkelighed, som er nødvendig baade for Teatret som Forretning og for Kunsten, og som vil blive en Ære for dem, der give sig i Lag med at gennemføre Opgaven.

Rode: Det Lovforslag, den højtærede Kultusminister her har forelagt, er med Undtagelse af nogle Bestemmelser i § 5 et Optræk af Forslaget fra 1902—03. Man skulde da mene, at det i alt væsentligt var det samme Forslag, men paa et afgørende Punkt adskiller det sig fra dette og skifter derved i Virkeligheden ganske Karakter. De tidligere Forslag vare midlertidige, og Folketinget har flere Gange meget stærkt betonet Nødvendigheden af, at denne Ordning kun blev midlertidig. Hvis man læser Betænkningen fra 1902—03 igennem og ser det meget stærke Forbehold der tages overfor enhver Bestemmelse i disse Paragraffer, vil man se, hvor nødvendigt man den Gang har fundet det at fastslaa, at det kun var noget midlertidigt, man vilde gaa med til. Det var væsentligt de finansielle Grunde, som vare fremherskende. Man var dog overhovedet betænkelig ved at fastslaa endelig, at det kgl. Teater skulde være en Statsanstalt, eller som man sagde, at Teaterdrift skulde egne sig til Statsdrift. Da Tiden var udløben, og Forslagets Fornyelse kom for, foreslog Ministeriet fem Aars Fornyelse, men Tinget nedsatte Fristen til 3 Aar og fastholdt derved sit Ønske om at komme til en endelig Ordning, saa snart gørligt var, og ikke at gøre den midlertidige længere end nødvendigt. Nu gøres efter den højtærede Kultusministers Forslag denne midlertidige Ordning endelig, og det er da nødvendigt at se paa, hvad denne endelige Ordning skal gaa ud paa.

Den endelige Ordning gaar da ud paa, at det kgl. Teater skal være en Statsanstalt. Jeg vil med Glæde se dette Princip fastslaaet. Jeg er ganske vist ikke af den Anskuelse, som Direktør Einar Christiansen fremsatte i den Redegørelse, hvormed Forslaget i 1902—03 fremsendtes, at der overhovedet neppe kunde tænkes virkelig god Skuespil-kunst uden Statsstøtte, og at Skuespillerne let risikerede at synke ned til at blive en Pariakaste, hvis Statsstøtte unddroges. Hvis vi overhovedet stod saaledes, at vi i dette Øjeblik skulde overveje, hvorvidt der skulde ydes Støtte til Teaterkunst eller ikke, er det tvivlsomt, om en saadan Støtte